

HOLLEN KATA MESÉJE

Sokáig úgy éltem, mint egy rozsdás roncs, egy működésképtelen, összerugdalt, kidobott és otffelejttett mosógép, rohadó dobjában sárguló esővízzel. A szám folyton tátva állt, mert az üvegajtáját téglával összetörték, a gumiszigetelés redőit belepte a penész, összeharapdált ajkaimon a herpesz. Nem tudtam nemet mondani. Akárki akármit rakhatott belém, én megpróbáltam tisztára mosni. Talán néha sikerült is. Aki velem volt, nem panaszkodott, a legtöbben hálával mentek el, mert segítettem nekik felejteni, segítettem túllépni. Ilyenkor azt hittem, örülök. Mert másnak jobb lett. Azt, hogy közben mi gyűl össze bennem, hogy mi rakódik le oda, ahová semminek se szabadna lerakódnia, nem vettem észre. Vagy észrevettem, csak azt hittem, ez így van rendjén. Sose álmodoztam arról, hogy majd egyszer jobb lesz. Az apám is megmondta, hogy örüljek neki, hogy ez van, mert más ekkora szeretet se kap soha az életbe'. Ő tanított meg mosni. Tizenhárom múltam, amikor először megpróbáltuk a fürdőszobában. Az elején nehezen mert, majd kiugrott a szívem, de nem sírtam, és nem is tartott sokáig. Miután végeztünk, magához szorított, és azt mondta, köszönöm, nagyon sokat segítettél. Remegett a karja, amikor szorított, ebből tudtam, hogy őszintén gondolja. Utána még sokáig álltam a tükör előtt, valami megindult bennem.

Később is a fürdőszobában csináltuk, pedig üres volt az egész lakás. Egyszer meg is kérdeztem apámat, miért nem mosunk az én szobámban rendesen, ahogy kell. Ott a leckéddel kell foglalkoznod, felelte. És valóban, ha bejött, mindig csak az iskoláról kérdezett, meg hogy kérek-e csirkemájat vacsorára. Szóba se került soha, hogy a hetedik osztály mellett mosónő is vagyok. Az újságokat, amiket hozott, mindig a szobaajtó melletti könyvespolcra tette. Szép és drága magazinok voltak, de legtöbbször csak lapozgattam, mert külföldiül voltak. Talán azért kaptam őket, hogy így jöjjenek rá, mit kell csinálni. Egyfajta indirekt felvilágosítás volt. Apám azt hitte, annyira kislány vagyok, hogy nem jövök rá magamtól. Azért egy tizenhárom évesnek már nem kell elmagyarázni a dolgokat. Legalábbis bizonyos dolgokat. Más dolgokat meg jó lett volna, ha valaki elmagyaráz, például az anyám, csak ő meghalt. Nem azért mondom. Tudom, más anyja is meghalt, és általában mindenkinek meghal az anyja, de az én anyám úgy halt meg,

hogy nem is élt soha. Három és fél voltam, amikor fájni kezdett a halántéka, és nem töltöttem be az ötöt, amikor a második műtétje közben véletlenül átvágtak egy erezet a fejében. Az orvos szerint amúgy is nagy volt a kockázat, és ha sikerült volna a műtét, akkor is csak pár hónapja marad hátra, mert már annyira sok lett az áttét. Kis fekete foltok, mint a bodzabogyók, parányi kullancsok, csak szívnak és duzzadnak.

Talán így nem szenvedett annyit, mint amennyit szenvedhetett volna, ha nem műtik meg, vagy megműtik és túléli. Van, amikor nincs minek túlélni, mondta az apám, amikor anyámról mesélt. Ezzel nyugtatta magát. Engem nem kellett nyugtatni, mert én semmire se emlékeztem belőle. Talán, mintha egyszer fölém hajolt volna, de lehet, hogy ezt csak bemesélem magamnak, mert már annyiszor hallottam, hogy milyen volt, amikor még egészséges volt. Valahogy úgy rémlik, mintha folyton mosolyogna. De biztosan csak a fényképek miatt emlékszem így. Nekem az volt a természetes, hogy az anyukám a temetőben lakik. Ha kérdezték, mindig ezt mondtam. Meg azt, hogy takarítónő, de a sírban már nem kell dolgozni neki.

Nekem ő sohase hiányzott, csak az apámnak.

Még emlékszem egy kórházi lengőajtóra is. Egy lépcsőházból nyílt egy folyosóra. Klórszag volt, és meleg. Azt hiszem, anyámat látogattuk meg. A fal melletti radiátor égetett. Volt egy pad, amire leültem, mert nem mehettem be a lengőajtón, kint kellett várjak. Valószínű, hogy nem is az anyámhoz mentünk, mert senki se hagyna a lépcsőházban egy négy és fél évest egyedül. Minden esetre ezt az emléket anyámhoz kötöm. Valahogy ki kell tölteni az űrt.

Otthon koszban és rendetlenségben éltük, de apám nem ivott. Ha ivott volna, akkor engem elvittek volna az intézetbe. Ezt az osztályfőnököm mondta. Rendes nő volt, segíteni akart. De rajtam nem lehetett segíteni.

Pénteken, iskola után mindig apám műhelye felé kanyarodtam. Így beszéltek meg. Nem volt messze, szerettem azokban az utcákban sétálni, és ha elé mentem, hamarabb elengedték. Ha apámnak jó kedve volt, elmentünk egy cukrászdába vagy a parkba, ha rossz, akkor csak hazamentünk.

Egyszer kirúszoltam a számat, és befeküdtem a franciaágyba, nem volt rajtam semmi. Amikor meghallottam a kulcsot a zárban, úgy tettem, mint ha aludnék. Nem egyedül jött. Először a konyhába mentek, nyílt és csukódott a hűtőajtó. A fejemre húztam a takarót. Hallottam, hogy nevetnek valamin, de nem értettem, miről beszélnek. Aztán benyitottak a nagyszobába. Kislányom, hát te? Beteg vagy?, kérdezte, és odajött az ágyhoz. Mellem ült. Katikám, mi a baj? Semmi, csak aludtam. Hozzak valamit? Nem

kérek semmit. Ő a Laci bácsi a műhelyből, csak felugrottunk kicsit beszélgetni. Csókolom. Szia, Katika. De akkor kimegyünk a konyhába, te csak aludj szépen. Ne, maradjatok, mondtam, és hirtelen végigömlött rajtam a forróság. Megragadtam az apám kezét. Éreztem, hogy milyen száraz és hideg. Behúztam a takaró alá. Maradjatok itt, mondtam, és magamhoz szorítottam a kezét. Maradjatok, mondtam ismét, majd lehunytam a szemem.